

Tineri cântăreți în spectacol și recital (IV)

text de Costin Popa

Întotdeauna sunt de urmărit debuturile în spectacole, noile apariții pe scene, parcursurile artiștilor lirici aflați la începuturi de cariere. Generațiile se schimbă inerent din cauza involuțiilor ce țin de traiectul fiziologic natural, prospețimea cultivată a vocaliștilor trebuie să fie prezentă peste tot iar perioada post-pandemică a adus, în mod cert, o explozie de noi glasuri pe toate scenele internaționale. Anii de pauză, cu stagioni închise sau amputate, cu sterile prezențe on-line, au servit spre a da noi imbolduri.

De aceea, tinerii români cu perspective, nu mulți din păcate, trebuie să-și consolideze pregătirea dobândită în facultăți, să continue studiul cu maeștrii lor, să cante, să-și arate interesul către progres. Pentru susținere, la Opera bucureșteană, importantă apare revigorarea Studioului Experimental în Artele Spectacolului Muzical „Ludovic Spiess”, am mai spus-o. Se simte că faptul ia avânt, să vedem cu ce programe, cu ce proiecte. La Filarmonica „George Enescu”, stagiunea recitalurilor „*de marți seara*” din Sala mică a Ateneului este însă dinamică și diversă, cu abundență de momente demne de luat în seamă, pe primul plan fiind tinerii, în ascensiunea lor către marile podiumuri de concert.

Andreiana Roșca-Geamănă, George Ionuț Vîrban, Maria Georgiana Dumitru

Recent, în acest spațiu de la subsol, am asistat la recitalul sopranei Maria Georgiana Dumitru, avându-l ca invitat pe tenorul George Ionuț Vîrban, ambii acompaniați de Andreiana Roșca-Geamănă. Un program compozit, ce a cuprins lieduri, arii, duete, a stat sub semnul emoționalității celor trei. N-a scăpat nimeni, nici chiar pianista în duetul „*Parigi o cara*” din „*Traviata*” de Verdi. Sunt lucruri firești, întâmplătoare și motivează necesitatea activităților susținute în direcția rodajului, stabilizărilor profesionale prin apariții dese în public.

Poate cel mai sigur a fost tenorul care, la aproape 29 de ani, are deja dezvoltată o carieră națională și internațională, precum și studii întregite la München. I-am recunoscut lirismul glasului, completat de simțul inspirat al frazei romantice în aria lui Corrado din „*Corsarul*”, de accentele pur verdiane ale cabalettei subsecvente, înzestrată cu note înalte pline de *squillo*. Adevărat îndrăgostit în zicerea „*Un dì felice eterea*”, alături de o Violetta reținută (duetul din „*Traviata*”), Vîrban a încercat un potrivit filaj la final și, mai apoi, a conferit expresivitate pasional trăită ariei lui Alfredo din aceeași „*Traviata*”, opus din care a fost aleasă întreaga parte ultimă a recitalului. Așadar am ascultat citirea scrisorii lui Germont de către Violetta (ce grea este rostirea prozei în umbra acompaniamentului, urmată de strigătul „*È tardi!*”, de aspră disperare!), apoi aria „*Addio del passato*” (ce va fi îmbogățită, sunt sigur, cu *pianissime* aerate), intrarea expansivă a lui Alfredo și duetul „*Parigi o cara*”, în care sinceritatea a fost dominantă expresiei tenorale alăturată dăruirii sopranei.

Maria Georgiana Dumitru a mai cântat aria bijuteriilor din „*Faust*” de Gounod ce i-a revelat timbrul plăcut, pătrunzător, glasul ce se rotunjește o dată cu atingerea registrului superior, adăugând prestației tente poetice și melancolice („*Le Colibri*” de Chausson, „*Le Nil*” de Xavier Leroux, „*Matin d’automne*” de Max d’Ollone, „*À Chloris*” de Reynaldo Hahn), dar și acuratețe alăturată aplombului agilităților ariei „*Come scoglio*” din „*Così fan tutte*” de Mozart. Omogenizarea emisiei notelor grave „*de piept*” va crește pe măsura desăvârșirii studiului.

Mici distonări s-au strecurat de ambele părți.

Ca și cu alte prilejuri, nu pot să nu remarc lipsa din program a opusurilor românești.

Un debut notabil, soprana Aida Pascu, Mimì în „Boema”

Artista s-a aflat la întâia prezență importantă pe prima scenă lirică a țării, din nou abordând un rol mare, întrucât cu puține zile înainte debutase ca Donna Anna în „*Don Giovanni*” de Mozart la Opera Națională Română din Cluj-Napoca. N-am avut ocazia s-o văd decât acum, după aparițiile studentești anterioare. Este limpede că la nici 24 de ani, Aida se pregătește pentru o carieră în care îi va concura pe mulți, valoroși.

Aida Pascu

Alegerea rolului a fost foarte nimerită pentru substanța lirică a glasului, delicatețea sunetului s-a făcut simțită de la prima replică ce a conturat un personaj simplu, natural, neartificial. În prima arie, „*Sì. Mi chiamano Mimi*”, atacuri în *pianissimo* au înveșmântat nuanțe, cântul s-a dezvoltat larg, însuflețit („... *ma quando vien lo sgelo...*”). Poate cele mai reușite momente s-au regăsit în actele al III-lea și al IV-lea, începând de la întrebările pline de emoție trepidantă căutându-l pe Marcello în dorința reîntâlnirii lui Rodolfo, continuând cu aria „*Donde lieta uscì*” ce a pus în valoare legato-ul trist și duos. A confirmat omogenitatea de glas cu remarcă specială pentru cea dintre registrele central și grav „*de piept*”, a alternat sonoritățile „pline” cu cele suave și a emoționat prin *diminuendo*-ul final. Și în ultima scenă a operei, soprana a impresionat prin sensibilitatea adresării, prin mlădierile moi și rotunjimea notelor înalte, a întregului ambitus. Amintirile dulci ale eroinei au încheiat un parcurs care – per total – a arătat că, la început de carieră, Aida Pascu este în primul rând o vocalistă firesc preocupată de sunet, de concentrarea lui, de frazare și abordare nuanțată a desenelor melodice. Participarea afectivă care se simte în glas va împlini teatralizarea rolului.

Alin Stoica

În pragul a 36 de ani, partenerul direct Alin Stoica (Rodolfo) nu a excelat prin trăiri reflectate în atitudinea scenică. După un start rigid, chimismul cu viitoarea iubită s-a conturat mai încet, pronunțat și atașant fiind îndeosebi în ultimele două acte. Însă tenorul posedă o voce importantă, solidă, masivă, amplă, de aleasă calitate, ale cărei sonorități spinte pun în umbră, pe alocuri, chiar simțirea poetică a eroului. Apreciate au fost tentele în *mezzoforte* din actul al III-lea prin care Rodolfo și-a expus deprimat destinul („... *Mimi è tanto malata...*”) sau colorizările *piangendo* din zguduitorul final.

Plină de nerv a fost Musetta sopranei Cristina Maria Oltean, dar și cu inflexiuni de glas ce au transformat valsul „*Quando me’n vo*” într-o seducătoare și subtilă declarație de dragoste, susținută de tempii mai domoli și ademenitori impuși de baghetă.

Regia lui Ionel Pantea a accentuat relaționarea de mare tradiție a grupului celor patru prieteni, așa încât scenele lor au fost cuceritoare. Alături de Alin Stoica, s-au aflat Adrian Mărcan (Marcello cu glas impunător), Dan Indricău (Schaunard) și Ion Dimieru (Colline,

care a interpretat cu gravitate apăsătoare cunoscuta arie „*Vecchia zimarra*” din ultimul act). În celelalte roluri au cântat Valentin Vasiliu (Benoît/Alcindoro), Adrian Ionescu (Vameşul), Constantin Negru (Parpignol). Au participat Orchestra, Corul şi Corul de copii ale Operei Naţionale Bucureşti.

Pliantul cu distribuţia spectacolului, care se descarcă în foaier prin cod QR pe telefoanele *smart*, are o întreagă pagină – din trei –ce conţine sigle de sponsori şi parteneri (aproape 40 la număr, foarte bine!), dar nicăieri nu se regăsesc numele dirijorului, al maestrului de cor, al preparatorului vocilor de copii. Noroc că l-am observat la pupitru pe experimentatul Vlad Conta, profesionist care stăpâneşte cu mână sigură fosa, scena şi stilul puccinian, rezolvând rapid, iată, decalajul primei replici a lui Rodolfo şi am recunoscut semnătura artistică a lui Daniel Jinga pentru pregătirea coriştilor. Cât despre instruirea celor mici, Smaranda Morgovan este numele.